

Levensverhalen, geschreven voor een reünie in 2014, door oud-studenten van de ASCA (1966 - 1970).

Inleiding:

Wij hebben de opleiding gedaan van **1966 tot 1970**. Woelige jaren. In het eerste studiejaar spraken we onze directrice aan met mejuffrouw Kamphuis en docenten keurig met onder andere mejuffrouw Dijkstra. Wij als student werden aangeschreven met 'Weledelgeboren Heer...'
Aan het eind van de opleiding was het 'tutoyeren' en hadden we het over en tegen Klaske Dijkstra, met wie we gezellig een pilsje zaten te drinken. Het was ook de tijd van democratisering en experimenteren. Al met al een woelige periode, waarin wij nog net de oude tijd hebben meegemaakt.

1.

Na de ASCA

De start in het maatschappelijk werk in 1970 verliep niet zonder slag of stoot. Dorti, Klara en ik waren aangenomen bij de afdeling Maatschappelijk Werk van de GSD in Groningen. Hier zouden we de ruimte krijgen om voor de helft van onze aanstelling met jongeren te werken (een soort straathoekwerk). Voor de andere helft zouden we de reguliere taken van de afdeling uitvoeren.

We moesten alleen nog medisch gekeurd worden door de GGD. Tijdens de keuring bij de GGD antwoordde ik op de vraag of ik verslavende middelen gebruikte dat dat niet het geval was, maar dat ik een paar keer hasj had gerookt ter voorbereiding op het werken met de doelgroep. Tot mijn verbazing werd ik om die reden afgekeurd. Dorti ook, bleek kort daarna. Volgens de GGD liepen we grote kans om terecht te komen in de poel van verslaving en geslachtsziekte.

Natuurlijk zijn Dorti en ik zijn tegen deze beslissing in beroep gegaan. Daarbij zijn we enorm gesteund door Wim Harsta en Wim Muylwijck. Na een gesprek met een panel van 3 psychiaters zijn we uiteindelijk goedgekeurd en een half jaar later zijn we alsnog bij de GSD aan het werk gegaan.

In 1974 ben ik overgestapt naar het Algemeen Maatschappelijk werk. Hier heb ik 9 jaar gewerkt, o.a. in de Oosterparkwijk en in Binnenstad Zuid.

Hoewel ik met veel plezier gewerkt heb als maatschappelijk werker, zou ik die eerste 10 jaar graag overdoen met de levenservaring van nu. Een aantal cliënten zou ik nu beter kunnen helpen dan ik destijds gedaan heb.

Vanaf 1983 tot 2007 heb ik als methodiekdocent bij de ASCA gewerkt. Het lesgeven heb ik met vallen en opstaan geleerd. Het was hard werken, maar ik vond het leuk om les te geven, vooral aan de deeltijdopleiding. Op een gegeven ogenblik, omstreeks 1988 zijn alle hogescholen in Groningen gefuseerd tot Rijkshogeschool en een paar jaar later tot Hanzehogeschool.

De afdeling Maatschappelijk Werk heette voortaan samen met de afdeling Sociaal Pedagogische Hulpverlening "Academie voor Sociale Studies". We werden ondergebracht op het Zerniketerrein- nu de campus voor RUG en Hanzehogeschool- in het gebouw waarin

oorspronkelijk de Ubbo Emmiusopleiding gevestigd was, een gebouw met plaats was voor duizenden studenten.

Dit gebouw heet nu officieel de Marie Kamphuisborg. Ook de afdeling Personeel en Arbeid is er ondergebracht. De kleine overzichtelijke ASCA met de kantine, die blauw stond van de rook en meneer Stuve als conciërge, werd een leerfabriek met 700 eerste jaars voor de Sociale Studies.

Het ASCAgebouw aan de Korreweg is inmiddels afgebroken. Er zijn flats voor in de plaats gekomen..

Het werken aan de ASCA heb ik een aantal jaren gecombineerd met een halve baan in het bedrijfsmaatschappelijk werk (van 1986-1988 bij Philips en van 1988- 1992 bij het Martiniziekenhuis). In 2001 hebben een reclasseringsmedewerker en ik een jaar van baan kunnen ruilen met gesloten beurzen. Zodoende heb ik een jaar ervaring op kunnen doen bij de Reclassering. Vooral het bijwonen van de rechtzittingen vond ik boeiend.

In 2007 ben ik met de Vut en met pensioen gegaan.

Ik houd me nu vnl bezig met taalondersteuning Nederlands aan mensen van buitenlandse afkomst en ik leer Italiaans.

In de liefde heb ik er een tijdlang raar in omgeslagen totdat ik met Alle ging samenwonen. Na 10 jaar samenwonen zijn we uit elkaar gegaan. Na een tussentijd van 15 jaar kregen we 4 jaar geleden opnieuw een relatie. 3 weken geleden zijn we voor het eerst langer samen weg geweest met een camper. Ik ben net terug. We hebben het goed gehad.

2.

De vraag is om iets te vertellen over mijn leven na de ASCA tijd, maar ik wil graag beginnen na het derde jaar, het stagejaar.

Mijn stage heb ik gedaan bij de gemeente Stadskanaal. Ik verhuisde van Paterswolde, waar ik nog bij mijn ouders woonde, naar een bejaardenwoning in Stadskanaal. Er waren kennelijk te weinig ouderen die een woning nodig hadden. Een leuk 1 persoonshuisje. Bijzonderheid: in de keuken zat een klampaampje dat je open kon zetten door op het aanrecht te klimmen.

Ik had een fantastische tijd in Stadskanaal: ik vond de plaats/de streek prettig, ik houd van de taal, ik had leuke collega's en het was een boeiende werkkring.

Tegelijk met mij kwam er een stagiair van de Haagse Sociale Academie, een jongeman die vooral in het opbouwwerk was geïnteresseerd maar die ook met veel enthousiasme maatschappelijk werker was. We hadden een heel goede tijd samen. Nadat hij de opleiding had afgemaakt, keerde hij terug naar Stadskanaal, kon weer aan het werk bij de gemeente en hij is altijd gebleven. In verschillende functies.

Wij hielden contact via kaartjes met Kerst maar we zagen elkaar vrijwel nooit meer. Totdat hij met pensioen ging en ik daarvan bericht kreeg. Vanaf dat moment zien we elkaar jaarlijks: we maken een lange wandeling en praten elkaar bij over ons leven of we gaan naar Stadskanaal om daar alle vernieuwingen (vooral kunstwerken in de openbare ruimte) te bekijken.

We vinden het beiden heel bijzonder om na zoveel jaren weer met veel plezier iets samen te doen.

Even een uitstapje naar iets anders, maar leuk om te vertellen. Ongeveer 8 jaar geleden ontmoette mijn dochter op haar werk een medewerker met dezelfde, niet zoveel voorkomende, achternaam als mijn collega- stagiair. Hij bleek een zoon te zijn van hem en had dezelfde studie gedaan als mijn dochter.

In de loop van het stagejaar moest ik erover nadenken of ik weer bij mijn ouders zou gaan wonen. Intussen had ik een vriend en we besloten samen in de stad Groningen te gaan wonen. In die tijd kon je alleen een woning krijgen wanneer je getrouwd was en dus zijn wij meteen na de stage getrouwd. In Stadskanaal, tot verbazing van vele bekenden. Ik had daar zo'n mooie tijd gehad dat ik een huwelijk in die plaats een goede afsluiting vond.

Alle collega's waren er en twee maanden later reisden we met zijn allen naar Dordrecht om bij het huwelijk aanwezig te zijn van mijn collega-stagiair.

Ik weet niet of ieder zich nog herinnert dat wij op de academie werden aangesproken met meneer en mejuffrouw. Ik vond het wel een grappig idee dat ik nu mevrouw genoemd moest worden door de docenten. Maar helaas: vanaf het vierde jaar werden we bij onze voornaam genoemd.

In 1970 waren er voldoende vacatures in het maatschappelijk werk. In Groningen werd een projectgroep jongeren opgezet (hulpverlening aan jongeren die dreigden de aansluiting met de maatschappij te missen -althans- zo zouden we het nu noemen denk ik).

Samen met Dorti en Gryt kreeg ik een baan bij afdeling maatschappelijk werk van de Gemeentelijke Sociale Dienst. Truida ging bij het Algemeen Maatschappelijk Werk werken en ook bij de verslavingszorg ging iemand in de projectgroep werken.

We kregen een grote vrijheid om iets nieuws op te zetten en ik vind ik een aantal prachtige jaren heb gehad en veel geleerd heb.

Na enkele jaren werkte ik als 'gewone' maatschappelijk werkster bij de afdeling, de projectgroep had zijn werk gedaan.

De eerste drie jaren heb ik fulltime gewerkt, daarna lange tijd 50 % en later 60 %. Mijn man was intussen afgestudeerd en kreeg een baan. Financieel was er voor mij geen reden meer om 100% te werken en ik heb het altijd heerlijk gevonden om naast mijn werk (dat ik ook altijd met heel veel plezier heb gedaan) veel tijd voor mezelf (en later voor mijn ouders) te hebben. In 1973 was het bij de gemeente beslist niet gemakkelijk om parttime te werken en wat helemaal nieuw was, was mijn voorstel om samen met een collega een duo baan te vormen. Wij hebben beiden een brief geschreven waarin wij B en W duidelijk maakten, dat onze huishoudelijke taken en ons gezin in het gedrang kwamen door onze volledige baan. Het bleek een goed argument.

Begin jaren 80 werd er gereorganiseerd bij de gemeente en werd de aparte afdeling maatschappelijk werk opgeheven. De nog aanwezige maatschappelijk werkers werden opgenomen in wijkteams, die zowel materiële als immateriële hulp moesten bieden.

Ik miste de afdeling waar goede werkbegeleiding was, waar de chef verstand had van maatschappelijk werk, waar gekeken werd naar aanvullende opleidingen.

Ik heb '76 tot '78 de Voortgezette Opleiding gedaan.

Eind 1982 ben ik gaan solliciteren. De derde sollicitatie eindigde in een nieuwe baan.

In 1983 ben ik gaan werken bij het Academisch Ziekenhuis, nu UMCG. Ik ben begonnen bij de afdeling gynaecologie (algemene en oncologische gynaecologie), ook weer in een duo baan.

De duo gedachte stuitte nu op verzet bij de daar al werkende maatschappelijk werkers, zij waren bang voor versnippering en te weinig continuïteit. Gelukkig stond het hoofd van de dienst Medisch Maatschappelijk Werk er wel achter. Na 9 jaar ben ik overgestapt naar de afdeling verloskunde waar ik 5 jaar heb gewerkt. Mijn duo partner van de gynaecologie werkte intussen bij de afdeling chirurgie en toen daar een plaats vrij kwam heb ik niet geaarzeld naar die afdeling te gaan. Met deze collega heb ik tot het eind van mijn loopbaan intensief samengewerkt.

Bij chirurgie werkte ik op de afdeling traumatologie (en had nauwe samenwerking met de collega's van de Centrale Spoed Opvang), op de afdeling abdominale chirurgie en op de Intensive Care. Daarnaast had ik een aantal uren voor de afdeling orthopedie. Een groot deel van de tijd werd ingenomen door de acute zorg binnen het ziekenhuis.

En heel afwisselende, boeiende, hectische en soms erg drukke baan, die niet altijd binnen de kantooruren paste.

In 2009 ben ik met prepensioen gegaan, iets eerder dan ik oorspronkelijk van plan was. Er veranderde veel in de organisatie bij het UMCG en ik vond dat ik te veel last daarvan had. Ik wilde mijn tijd besteden aan cliëntenwerk en niet aan organisatorische zaken.

Ik had 39 jaar gewerkt en als ik het stagejaar er bij rekende was dat 40 jaar en ik vond het genoeg.

Ik heb mij goed voorbereid op het stoppen met werken en ik heb er geen enkele moeite mee gehad. In het ziekenhuis had ik een leuke receptie, maar daarnaast heb ik zelf een afscheidsfeest georganiseerd. Hiervoor heb ik alle mensen die in mijn privé en werk belangrijk waren geweest uitgenodigd. Voor mij een heel goede afsluiting van mijn werkende leven en voor vele anderen een geslaagde reünie.

Ik ben nu vijf jaar met pensioen en wat ik doe is eigenlijk hetzelfde als wat ik vroeger deed, alleen nu meer. Ik lees meer, ik ga vaker naar theater en naar een museum, ik heb meer tijd voor huis en tuin en voor mezelf. Ik ben graag buiten, wandel en fiets in de buurt. We wonen tegenover het Bevrijdingsbos (aangeplant als eerbetoon aan de Canadezen die in 1945 de stad hebben bevrijd) en dat in het recreatie/natuurgebied De Kardinge ligt. Het gebied wordt beheerd door Natuurmonumenten en wordt in de loop van de jaren steeds aantrekkelijker.

Intussen hebben we sinds anderhalf jaar een kleinzoon en ik ga regelmatig een dag naar Enschede, waar onze dochter nog steeds woont en bij de Universiteit Twente werkt.

Mijn man is sinds drie jaar met pensioen, hij werkte bij de afdeling huisartsgeneeskunde van de RUG. Nu heeft hij nog een baan van 8 uur per week bij de Isalakliniek In Zwolle.

Wij zijn geen reizigers, we gaan nooit lang met vakantie maar genieten wel van korte uitstapjes, fietsen in Nederland of wandelen in bijvoorbeeld de Ardennen (waar we volgende week naar toe gaan).

En wat vooral heerlijk is aan pensioen: wat later opstaan, geen of weinig afspraken hebben en tijd voor mezelf dus.

3.

7 mei 2014

Ik begin met nu. Daar hou ik van. Ben eigenlijk niet een achteromkijker.

Een huis op de mooist denkbare lokatie in Paterswolde aan het Friesche Veen. Daar woon ik met mijn partner Mike. Een prachtig uitzicht over bos en wei. "We gaan hier nooit meer weg" zeggen Mike en ik vaak tegen elkaar.

Wat doe ik hier? Werkgerelateerd gezien? Ik ben inmiddels met pensioen.

Ik sta regelmatig in de wereldwinkel hier in het dorp, en help mee met allerlei activiteiten om wat extra geld te genereren om het tekort wat te drukken...

En het verre verleden?? Kort dan!

Mijn opleiding Sociale Akademie afgemaakt aan het Karthuizer Plantsoen in Amsterdam.

Eerste baan: leidster bejaardenzorg bij de Stichting Maatschappelijke Dienstverlening in Oost-Groningen. Op huisbezoek gaan door de provincie, en dan bepalen hoeveel uren huishoudelijke hulp iemand kreeg per week... Een baan die goed te combineren was met de zorg voor mijn dochter die geboren werd toen ik nog op de Akademie zat. Vervolgens bij de zelfde Stichting een aantal jaren cursussen bedacht en mee uitgevoerd voor de verzorgenden in het kader van deskundigheidsbevordering. Daarna ruim 10 jaar gewerkt bij de Fiom in Zwolle als hulpverlener en verantwoordelijke voor preventie/voorlichting op het gebied van alleenstaand ouderschap/onbedoelde zwangerschap/afstand ter adoptie.

Het groeps(maatschappelijk) werk mee ontwikkeld/uitgevoerd. In die tijd heb ik de voortgezette opleiding gedaan.

Toen was er "de Brink". Instelling voor meervoudig gehandicapten in Vries. Hier heb ik meegeholpen de cliëntenraad op te richten, en er een aantal jaren als secretaris deel van uitgemaakt.

5.

Na afronding van de opleiding personeelswerk in 1970 ben ik gaan solliciteren en in dienst getreden bij de gemeente Groningen als wervings- en selectieadviseur bij de centrale afdeling personeelszaken van de gemeente. Daarnaast ben ik van start gegaan met de universitaire opleiding sociologie, met na mijn kandidaats de specialisatie arbeids- en organisatiesociologie. In hetzelfde jaar ben ik ge-trouwd met Maja. Een jaartje later werden wij de ouders van onze zoon Andres.

Bij de gemeente Groningen ben ik vervolgens werkzaam geweest als personeelschef, zoals dat toen nog heette, bij het gemeentelijk verpleeghuis het Treslinghuis en in die periode heb ik ook mijn kandidaats behaald. Na het verpleeghuis ben ik gaan werken als opleidingsfunctionaris bij de centrale afdeling personeelszaken van de gemeente Groningen en verzorgde ik uiteenlopende trainingen voor diverse doelgroepen binnen de gemeente Groningen. Inmiddels was ons gezin uitgebreid met onze dochter Kirsten, geboren in 1976. In 1980 heb ik mijn functie van opleidingsfunctionaris beëindigd en ben ik gaan werken als hoofd personeelszaken bij de gemeentelijke politie te Groningen. In hetzelfde jaar heb ik mijn studie arbeids- en organisatiesociologie afgerond.

In 1985 ben ik gaan werken als directeur sociale zaken bij de Felua-groep in Apeldoorn, en sociaal werkvoorzieningsbedrijf. En zodoende zijn wij verhuisd vanuit Groningen naar Apeldoorn. Ik heb ongeveer 10 jaar bij dit bedrijf gewerkt en ben daarna bij de gemeente Apeldoorn gaan werken als hoofd van het stafbureau van de gemeentesecretaris. De inhoud van deze functie viel mij echter nogal tegen en daarom ben ik weer naar het P&O-werk terug gekeerd.

Maja was inmiddels een eigen bedrijf begonnen als kleurenadviseur voor in- en exterieur van gebouwen en was daar erg druk mee. Een eigen bedrijf leek mij ook wel wat en daarom ben ik voor een deel gaan werken bij de afdeling P&O van de gemeente Apeldoorn en voor een deel had ik een eigen adviesbureau op het gebied van personeel en organisatie.

Onze kinderen zijn inmiddels allebei getrouwd en wonen beide in Apeldoorn. Andres werkt na vele omzwervingen inmiddels als trainer bij het GHOR (geneeskundige hulp bij ongelukken en rampen) en Kirsten werkt als milieuadviseur in Ede. Kirsten is inmiddels moeder van een zoon (4 jaar) en een dochter van 2 jaar en Maja en ik zijn dus opa en oma.

In 2008 ben ik met mijn werkzaamheden bij de gemeente Apeldoorn gestopt en heb ik mijn bedrijf per 31 december 2013 beëindigd en Maja is ook per 31 december 2013 met haar bedrijf gestopt.

Na 2008 ben ik wel een aantal vrijwilligersfuncties gaan vervullen. Ik heb een bestuursfunctie bij het Rode Kruis in Apeldoorn, ben secretaris van het bestuur van een zorgboerderij en ben voorzitter geweest van een vrijwilligersorganisatie.

Maja en ik voelen ons gelukkig nog redelijk gezond, trekken op een leuke manier op met onze kinderen en kleinkinderen en we hebben leuke sociale contacten in Apeldoorn en daarbuiten.

6.

Het valt me niet gemakkelijk om een verslagje te schrijven.....

Het vooruitzicht dat we elkaar, na zoveel jaren, zullen zien en de foto's die ik uit de grote doos heb opgediept, doen toch herinneringen naar boven komen en een gevoel van: Wat is de tijd snel voorbij gegaan, maar ook: wat is er veel gebeurd. Klasgenoten, die overleden zijn. Wat veel of is dat gezien onze leeftijd niet veel?

En hoewel ik het grootste deel van mijn arbeidzaam leven niet gewerkt heb als maatschappelijk werkster, maar als psychotherapeut (met onderwijstaken), heeft de opleiding, die periode van maar 4 jaar, mij erg beïnvloed. Ik herinner me nog erg goed de dansweek in Bargum: een beetje eng, maar ook spannend. Op de foto waar ik alleen opsta, had ik als opdracht een bezem te verbeelden! Komend uit een gereformeerd gezin was het gaan naar de Sociale Academie een hele overgang. Toch een beetje van godlos. Ik denk dat ik voor de richting maatschappelijk werk gekozen heb omdat de afdeling cultureel werk echt een stap te ver was voor mij; mensen, die politiek kritisch waren en goed hun mening konden verwoorden, goed gebekt. De meesten waren wat ouder en hadden meer ervaring op allerlei gebied als relaties en seksualiteit. Maatschappelijk werk was op één of andere manier ook veilig: de kleine methodiegroepen, de ruimte om te discussiëren, rollen te spelen, leren reflecteren, de intensieve supervisies en begeleiding tijdens het stage jaar. Anneke ten Cate, die me een keer uitnodigde voor een gesprek omdat ze de indruk had dat het niet zo goed met me ging(wat klopte).In die tijd realiseerde ik me niet hoe bevoorrecht we waren met deze vorm onderwijs. Toen Gryt en ik afgekeurd werden voor onze eerste baan bij de afdeling maatschappelijk van de Gemeentelijke Sociale Dienst, heb ik gemerkt hoe een betrokken, niet vrijblijvende houding van docenten Wim Harsta en Bertje Jens een enorme impact op je kan hebben. Deze ervaring heeft mij geholpen in het ontwikkelen van een minder naïeve en meer complexe kijk op de wereld. Zij hebben me laten zien en ervaren wat het betekent om je theorie "te leven".

Na de Asca en de VO, heb ik de Post Academiale Opleiding tot Psychotherapeut gedaan, (gezins -en relatietherapie en groepstherapie) Met onze groep heb ik weinig contact gehouden, behalve met Gryt. Via Gryt hoor ook wel wat van anderen: Pim, Roelie en Klara. En ik ontmoette Harro 1 x per jaar op een verjaardag van een gemeenschappelijke vriendin.

Vorig jaar januari ben ik op vakantie geweest in Suriname en heb daar Siegmien Staphorst ontmoet. Dat was erg leuk en ik was onder de indruk wat zij allemaal betekend heeft in Suriname. Ze was echt een bekendheid daar, vooral onder vrouwen. En hoewel ze meer in opbouwwerkachtige activiteiten werkzaam is (geweest) heeft ze het gevoel een goede basishouding vanuit het maatschappelijk werk mee te hebben gekregen.

En zo zie ik onze komende ontmoeting, reünie: spannend en benieuwd naar hoe ieders arbeidzaam leven verlopen is (en/of nog doorloopt), hoe ieder terug kijkt naar de Opleiding. En hoe het is om los te komen van het betaalde werk. Dit valt mij nog niet mee, maar het is ook iets wat ik niet helemaal kwijt wil. Nog steeds heb ik veel plezier in les geven, supervisie en leertherapieën doen, allemaal in het kader van Opleiding tot Gezins- en relatietherapeut. Maar ja, hoe lang ben ik nog "houdbaar"?

ASCA- lustrumfeest met Roel, de rug van Marijke (?) en Rienje, Sibbele, Jannie en ik

Ik als bezem, een boze bezem

Filosoferen met Gryt en Marjanke....

En zo vertrok ik van de ASCA; ook mijn uiterlijk was veranderd.

7.

Hallo jaargenoten!

Wat leuk om jullie na al die jaren weer te zien. Wij zijn niet zo lang met elkaar opgetrokken, want ik ben na twee jaar al uit jullie klas verdwenen omdat ik zwanger werd, een dochter kreeg en daardoor een jaar achterop raakte.

Na mijn stage in Utrecht, bij de Kargadoor, met dank aan Jip Gersie van wie ik stage en woonplek kon overnemen, heb ik het vierde jaar in Baarn gedaan. In diezelfde tijd kreeg ik mijn stageplek als vaste baan aangeboden en bleef ik bij de Kargadoor werken. In die tijd was de Kargadoor een "politiek en cultureel aksiesentrum" en was ik verantwoordelijk voor o.a. de "culturele activiteiten" en enkele politieke werkgroepen. Ik heb daar van 1969 - 1973 gewerkt. In die tijd strandde mijn huwelijk en kreeg ik een relatie met een collega, waar ik 42 jaar mee samen bleef.

Na de Kargadoor ben ik naar Hilversum gegaan om bij de Tagrijn te werken, een jongerencentrum met opvang van problematische druggebruikers. Dat was een zware opgave en ook daar zorgde ik o.a. ook voor de culturele kanten.

In 1978 werd ik aangenomen in Amsterdam bij het Stedelijk Museum om de eerste artotheek op te richten met kunstwerken die de gemeente in haar bezit had via de BKR-regeling, dat waren er toen 100.000 van zeer diverse kwaliteiten. Deze eerste artotheek slaagde en uiteindelijk zijn er 5 vestigingen in Amsterdam gekomen. Dit was een roerige, fijne en produktieve tijd en ik heb daar met heel veel plezier gewerkt tot 1995.

Ik had toen al behoorlijke tijd fysieke problemen en kon na 1995 niet meer werken vanwege een spierziekte. Het ging de eerste jaren van mijn WAO-periode behoorlijk slecht, maar daarna ging het langzamerhand beter.

Nu gaat het uitstekend en woon ik afwisselend in Portugal en Nederland en doe ik in beide landen wat vrijwilligerswerk.

De afgelopen 6 jaar was mijn man ziek, uitgezaaide prostaatkanker, en heb ik hem verzorgd tot hij overleed in september 2013.

Nu probeer ik mijn leven weer op te pakken en te her-inrichten,

wat me zeker gaat lukken met hulp van 2 dochters en schoonzoons en 3 kleinkinderen.

8.

Een kort beeld van mijn leven na de ASCA

Wat een tour de force om een lang leven te vatten in een A-viertje. Ik doe mijn best.

Wellicht kennen jullie me nog onder de naam "Wagenmakers". Immers, ik trouwde in oktober 1969 met Sytse en was zo trots op mijn huwelijkse status dat ik die naam er zonder na te denken bij nam.

Zeven jaar later stelde ik vast dat je uiteindelijk je eigen leven moet leven en ben ik de eigen vertrouwde naam weer gaan gebruiken. Voor alle duidelijkheid: ik ben nog steeds gelukkig getrouwd met dezelfde man!

Samen hebben we twee kinderen van resp. 40 en 34 jaar en twee kleinkinderen (3 en 1 jaar). We wonen al weer 19 jaar in Winschoten en zijn beiden gepensioneerd. Voor mij is er evenwel niets veranderd, ik werk nog steeds meer dan fulltime. Daarover hieronder meer.

Na de ASCA heb ik verschillende banen gehad in het welzijnswerk, steeds voor zo'n vijf jaar. Eerst het vormingswerk werkende jongeren in Leeuwarden; daarna de Culturele Raad Friesland (stafmedewerker educatief werk voor vrouwen), de Agogische Academie Friesland (docent en supervisor, ik had toen al de VO gedaan in Amsterdam) en de Stichting Kinderopvang Leeuwarden(directeur). Tegelijkertijd was ik actief in de vrouwenbeweging, actiegroepen en de politiek.

In 1977 koos ik er voor actief te worden in de PvdA en de Rooie Vrouwen. Een bewuste keus om me in te zetten voor het verbeteren van de positie van vrouwen, waar immers de politiek een belangrijke bijdrage aan kan leveren.

Dat leidde tot eerst het lidmaatschap van de gemeenteraad van Leeuwarden en in 1986 tot het wethouderschap in die gemeente. Een geweldige baan die ik met veel plezier heb vervuld tot begin 1995. Vervolgens ben ik achtereenvolgens burgemeester geweest in Winschoten, gedeputeerde in Drenthe en de laatste drie jaar neem ik waar als burgemeester in gemeenten die tijdelijk even zonder zitten. Op dit moment in Haren, tot 1 mei 2015. Ik combineer dat met het lidmaatschap van de Eerste Kamer en enkele toezichhoudende functies. Druk bezet mens dus, maar ik maak ook tijd vrij voor onze gezamenlijke interesses: zeilen (Sneekermeer en Deense Oostzee), vrienden en cultuur. Wij zijn culturele veelvraten, regelmatig te vinden bij exposities, concerten en voorstellingen.

Ik heb mezelf beloofd het over een jaar wat rustiger aan te gaan doen. Mijn omgeving is sceptisch (eerst zien en dan geloven), maar ik ga het echt doen!

9.

Hallo oud-studiegenoten,

Boven op ``mijn bergje`` in de Zuid Frankrijk in de Provence, begin ik aan een stukje voor jullie....

Heerlijk in de zon op een luierdag, samen met Iet, mijn vriendin , waarmee ik nu zo`n 27 jaar samen ben, vlak na mijn 66^e verjaardag.....wat wil een mens nog meer!

Sinds een jaartje ben ik gestopt met werken als Gestalttherapeut in mijn eigen praktijk. Hoewel, zo`n halve dag per week kan ik het tòch niet laten..... en zie ik nog een enkele klant. Ik heb het erg naar mijn zin gehad in dit werk en ben nog steeds zo blij dat ik deze vorm van hulpverlening ontdekte, al een hele tijd geleden(1980).

Maar goed, even terug naar het begin, mijn ASCA-tijd..... Eigenlijk heb ik niet zoveel goede herinneringen aan mijn studieperiode. Vooral, omdat het samenviel met de langdurige ziekte en dood van mijn moeder. Als één na oudste uit een groot gezin voelde ik me heel verantwoordelijk voor mijn kleine broertjes en zusje. Ik heb me dan ook niet erg verbonden met jullie, denk ik nu.

Na mijn studie vertrok ik meteen uit Groningen, richting Almelo, voor mijn eerste baan in het vormingswerk voor werkende jongeren. Ik was er namelijk al in mijn stage bij VenD achter gekomen dat een afdeling Personeelszaken niet zo mijn ding was. Wèl was ik geïnteresseerd in mens en arbeid en dus leek dit vormingswerk mij wel een goed begin. Dat was het ook, tot ik na drie jaar wel iets meer wilde en terecht kwam bij het JAC in Amersfoort. Dat was een levendige, spannende baan in de zeventiger jaren, waar ik ook kennis maakte met de hulpverlening aan jongeren. Ik heb ervan genoten!

Ondertussen was ik getrouwd en besloten we terug te gaan naar het noorden. Dat betekende een nieuwe baan bij de Stichting `De Opbouw` in Groningen, bij centra voor begeleide kamerbewoning. Wéér werken met jongeren, maar nu gaf ik begeleiding aan alle groepsleiding van de drie huizen. Daarna kwam `zomaar`het Algemeen Maatschappelijk werk in mijn schoot vallen in Warffum (dat kon toen nog!).

Ik heb er ruim drie jaar gewerkt. Ik kreeg een dochter, Mara, ging scheiden en verliet het AMW voor een baan bij de RIAGG op de preventie-afdeling, waar o.a. vrouwenhulpverlening en het ontwikkelen van groepsmaatschappelijk werk mijn taken waren.Naast mijn werk deed ik de driejarige Gestalttherapie-opleiding, gevolg door de VO. Nu kon ik beginnen met het opbouwen van mijn praktijk naast mijn baan.

Na 5 jaar Riagg besloot ik over te stappen naar een baan in de kinder en jeugdpsychiatrie. Ik werkte er twee dagen per week als teambegeleider/supervisor. De acht multidisciplinaire teams kwamen iedere week een dagdeel bij elkaar, waarbij we de communicatievraagstukken, samenwerking ed. aan de orde hadden. Ik zou er acht jaar blijven, tot ik besloot alleen nog als Gestalttherapeut te werken. Dat was in 1995.

Inmiddels woonde ik al jaren samen met mijn vriendin en dochter Mara in Assen, in mijn ouderlijk huis. We kregen een zware tijd voor de kiezen omdat Iet kanker kreeg en twee jaar vocht om te blijven leven..... Dat is goed gekomen, al heeft ze veel schade opgelopen en kon ze niet meer werken. Mara ging studeren, maatschappelijk werk (ja, ja) en mijn praktijk liep op rolletjes: fijne intervisiecollega's, boeiende klanten.....

En nu, om bij het begin van mijn verhaaltje terug te komen, vat ik voor jullie mijn werkzame leven samen op een a-viertje, en stop ik opnieuw in het heden: boven op mijn bergje. Ik denk over mijn leven nu en de dingen die ik nu fijn vind: lekker lopen (ook hier in de bergen), tekenen, schilderen, zingen, tuinieren, hand en spandiensten verlenen aan een paar verenigingen in Diever, en bovenal bezig zijn met mijn twee kleinkinderen, Hannah(5) en Willem(1,5), die met Mara en haar man ook in Diever wonen. Héél gewoon en dus héél bijzonder! Inderdaad, wat wil ik nog meer ☺

10.

Jeugd

Ook al ben ik (op 7-10-1943) geboren tijdens de Tweede Wereldoorlog, ik heb in Heeg een onbezorgde jeugd gehad als tiende kind in een rooms katholiek boerengezin met twaalf kinderen. De puberteit was moeilijker. Ik dacht dat ik misschien wel “roeping” had om priester te worden en ging als twaalfjarig jochie helemaal naar Uden in Brabant om daar op het internaat van de Kruisheren het gymnasium te halen. Het was daar wel een gezellige tijd, maar ik had moeite met het leren. Bleef twee keer zitten, maar heb in 1956 toch mijn diploma gekregen. Ondanks vele twijfels daarna toch het klooster in St. Agatha ingegaan, maar na anderhalf jaar nam ik de moeilijkste beslissing in mijn leven: ik hing mijn pij aan de kapstok. Er is van onze studiegenoten niet één priester geworden. De grote vraag was: wat nu?

Sociale Academie in Groningen: 1966-1970

Vanuit een mannengemeenschap kwam ik nu in een gemengde groep met meisjes. Dat was wennen en niet altijd gemakkelijk, ook al waren mijn vrouwelijke studiegenoten best aardig voor mij. Ik werd goed opgevangen door sociale studiegenoten, zoals Gryt, Roelie en Pim. Wiep, Wim en Roel werden mijn grote vrienden. Maar ik wilde graag meer. Die gelegenheid kreeg ik na de gelukkigste dag van mijn leven: 27 juni 1969, toen ik verkering kreeg met kleuterleidster Geartsje. Wij waren lid van een oecumenische groep in Sneek en samen mochten we feest vieren toen ik in 1970 slaagde voor de sociale academie.

Reclasseringswerk in Den Haag: 1970-1974

Als gewetensbezwaarde wilde ik niet in militaire dienst en na een lange procedure werd ik als zodanig erkend. Ik werd tewerkgesteld bij de Dr. F.S. Meijersvereniging in Den Haag, de reclasseringsvereniging die speciaal psychiatrische cliënten kreeg toebedeeld. Moeilijk werk, maar het gaf wel veel voldoening. Voor huisvesting moest ik naar het H.T.O. (Haags Tehuis voor Onbehuisden), maar daar ben ik maar een paar weken gebleven, want sinds onze oecumenische trouwdag op 28-5-1971 mocht ik bij haar (op kamer) in Den Haag wonen. We hadden fijne contacten via de Wereldwinkel en Kloosterkerk. Op 30-6-1974 werd onze zoon Auke geboren.

Boer in Heeg: 1974-1975

Om meer en betere huisvesting te krijgen wilden we wel uit het Westen vertrekken naar rustiger streken. Ik ging op de ouderlijke boerderij werken, omdat mijn broer problemen had met zijn gezondheid. Na een half jaar en veel familieberaadslagen werd de boerderij verkocht.

Wonen en werken vanuit Oosterzee: 1975 – heden

Het was heel gemakkelijk om een baan te krijgen bij het Algemeen Maatschappelijk Werk met kantoren in Joure en Lemmer. In Oosterzee konden we een arbeiderswoning van een boer huren. Daar kregen we 23-9-1976 onze tweede zoon Yke. Het jaar daarop verhuisden we naar

één huis verderop: een boerderijtje met een grote tuin. Daar wonen we nog steeds met veel plezier, vijf schapen met lammetjes , vijf kippen en een haan.

Na zes jaar werken met mensen met problemen wilde ik in 1981 wel huisman worden, toen Geartsje weer kleuterleidster (en later directeur) kon worden in eigen dorp. Ik heb mijn baan opgezegd en de auto verkocht. Beter voor het milieu, zoals we ook al met alternatieve energie bezig waren: geweigerd atoomstroom te betalen en door een 'schuld' van f 3,10 afgesloten van het electrisch. Houtkachel zorgde voor warmte, kaarsen en olielampen voor licht, kinderen in de teil. Een bijzondere tijd met veel spannende, koude maar ook warme herinneringen. Na een maand of vier zijn we weer aangesloten op het net. Er kwam een windmolen, die dertig jaar heeft gedraaid. We hebben nu het aantal zonnepanelen uitgebreid. Naast het huisman-werk veel vrijwilligerswerk gedaan: voorzitter sociaal cultureel centrum, Plaatselijk Belang, redactie dorpskrant, koorkrant, geschiedeniswerkgroep Oosterzee (drie boeken uitgegeven) en penningmeester Vogelbeschermingswacht. Het vrijwilligerswerk vult het leven op onze 'oude dag' voor een deel nog steeds. Als lid van het Lemster Mannenkoor (120 leden) één avond per week zingen. Regelmatig naar bijeenkomsten van het Humanistisch Verbond, o.a. filosofiemiddagen. In de tachtiger jaren uit laten schrijven bij de R.K. kerk, lid van GroenLinks. Geïnteresseerd in Friese taal. Alles bij elkaar een gelukkig mens, levend in een paradijsje op aarde, maar ongelukkig met al die ellende van iedere dag dichtbij en ver af. Blijf hopen dat het ook voor die mensen ooit beter zal worden.

12.

sept. 1970 - sept.1973

Aanstelling bij de SBBN in Olterterp, werkzaam als opbouwwerker in Meeden (Oost Groningen) voor 3 dagen p/w.

sept.1970 - oktober 1974

Studie Andragologie Rijksuniversiteit Groningen

sept.1974 - sept. 1981

docent en supervisor aan de ASKA Groningen (theorie en methoden van opbouwwerk en cultureel werk). Democratisering vorm gegeven : vanaf 1977 t/m 1981 ontwikkeling van emancipatorisch cultureel werk voor vrouwengroepen.

sept.1981 - 1988

docent en supervisor voor vrouwenleergroepen aan de Voortgezette Agogische Beroepsopleiding Groningen; bestuursvoorzitter landelijke VO's (Stikovab).

In de periode **1971 tot 1987** actief in de vrouwenbeweging (deelnemer, voorlichter, therapeut, bestuurder). Lesbische praatgroepen mee vorm gegeven; hulpverlening aan lesbische vrouwen; voorlichting vanuit COC aan scholen en vrouwenorganisaties; Vrouwenhuis Groningen mee opgericht, later ook het Vrouwenhulpcentrum Groningen vorm gegeven; geparticipeerd in fem-soc. groepen; later in counselgroepen (herwaarderingscounseling).

okt 1987 - jan.1992

directeur Educatieve Werkplaats Drenthe (ondersteuningsinstelling voor alfabetiseringswerk) tevens fusie van deze instelling met de Regionale Opleidingscentra ROC's' in Drenthe+

jan. 1992 - jan.1997

Directeur STAMM (Staat voor Mens en Maatschappij) vormgeven van fusie van Opbouworgaan Drenthe, STIP, Raja Drenthe, Drentse Vrouwenraad, educatieve/vormingsdelen SEW; tot 1 organisatie van onderzoek, advisering, projectontwikkeling en -realisatie;

jan.1988 - heden

in de periode sept. 1988 - oktober 1992 Nieuwe Akademie voor beeldende kunst in Utrecht gevolgd en afgestudeerd (schilderen, tekenen, experimentele vormgeving, fotografie).

Na 1997 full time beeldend kunstenaar (tekenen, schilderen, fotografie, installaties).

jan. 2002 - heden KUNST B&V te Yde

Samen met mijn vrouw, ook kunstenaar, runnen wij vanuit onze ateliers, een galerie en artotheek d.w.z. we exposeren (soms samen met andere kunstenaars), verhuren en verkopen werk aan particulieren en bedrijven. Ook exposeren we elders in het land en Duitsland. We zijn elk eerste weekend van de maand open en als je geïnteresseerd bent geraakt en je wilt eens langskomen, dan heten we je graag van harte welkom! Zie ook www.kunstbv.nl

13.

Levensloop vanaf de Asca-tijd (in grote 'halen')

Het werkzame leven begon als maatschappelijk werker bij de Raad voor de Kinderbescherming in Leeuwarden (waar ik ook mijn stage had gedaan).

Dat werk paste bij me. Al vrij gauw deed ik voor de Raad ook voorlichtingsactiviteiten. Dat werd op enig moment zoveel dat ik merkte dat ik scholing daarin miste. Ik deed toen de opleiding overheidsvoorlichter in Utrecht. En weer later een studie PR&voorlichting bij de faculteit letteren in Groningen.

'k Was woonachtig in een schilderachtig buurtschap bij Leeuwarden: Snakkerburen, aan de Dokkumer Ee. Daar werd ik actief als voorzitter van een bewonersorganisatie die veel restauratie- en renovatieprojecten realiseerde. (wat hadden we toen veel geld van Jan Schaefer!).

In de vrije tijd hield ik me bezig met schilderen, tekenen en schrijven.

In het werk merkte ik dat we toch maar een gedegen opleiding hadden genoten.

In de tachtiger jaren kwam de opkomst van het fenomeen alternatieve sancties. Voor jeugdigen kwam deze taak te liggen bij de Raden voor de Kinderbescherming (immers een justitiedienst).

Omdat ik wel aardig kon organiseren en ook wel omdat ik toe was aan iets anders, werd ik coördinator bij het bureau alternatieve sancties voor jeugdigen (toen BAS geheten). Een boeiende tijd, want je kon allerlei projecten opzetten, waarvan je dacht dat het goed en zinvol was en de kroon was dan dat deze opzet bleek te werken. In deze periode deed ik een post hbbo leiding Management non profit .

Op reorganisatiegebied deed justitie ook flinke duiten in zakken en zo kwam er een Hofressortelijke indeling bij de Raden vdKB. Voor het Noorden kwam er voor Groningen, Friesland en Drenthe een directiebureau in Groningen. Ik werd gevraagd om daar de communicatieafdeling op te zetten. En zo keerde ik vanaf 1991 op werkdagen terug naar Groningen.

Edoch, de reorganisatie sloeg weer toe en er werd besloten dat de directiebureaus werden opgeheven per 1996. Mijn werk ging naar het hoofdbureau in Utrecht. Maar ik wilde niet weg uit Friesland waar ik behoorlijk wortel had geschoten. Resultaat: ik ging op mijn 58-ste met vervroegd pensioen.

In 2000 was ik verhuisd naar een dorpje nabij Leeuwarden: Bears. Daar woon ik nog steeds samen met mijn partner Anna.

Al jaren was ik in Leeuwarden trouwambtenaar en die nevenfunctie kon uitgebreid worden. Verder begon ik een eigen communicatiebedrijfje. Op onze boerderij werd inmiddels stevig verbouwd.

De situatie nu: een fraaie 'boerepleats' waar kunst- en cultuur activiteiten worden gehouden. De schuur is soms theater, soms expositieruimte, vergaderruimte of feestzaal. In de schuur is er tegenwoordig ook een B&B appartement.

Als freelancer ben ik trouwambtenaar en spreker op crematies/begravenissen.

In de loop der tijd ben ik meer en meer in het Fries gaan schrijven en werden er enige bundels uitgegeven.

Vriendschappen die ik als rijk erbaar en die -zo blijkt- een levenlang meegaan.

Voor meer: www.aldahuys.nl